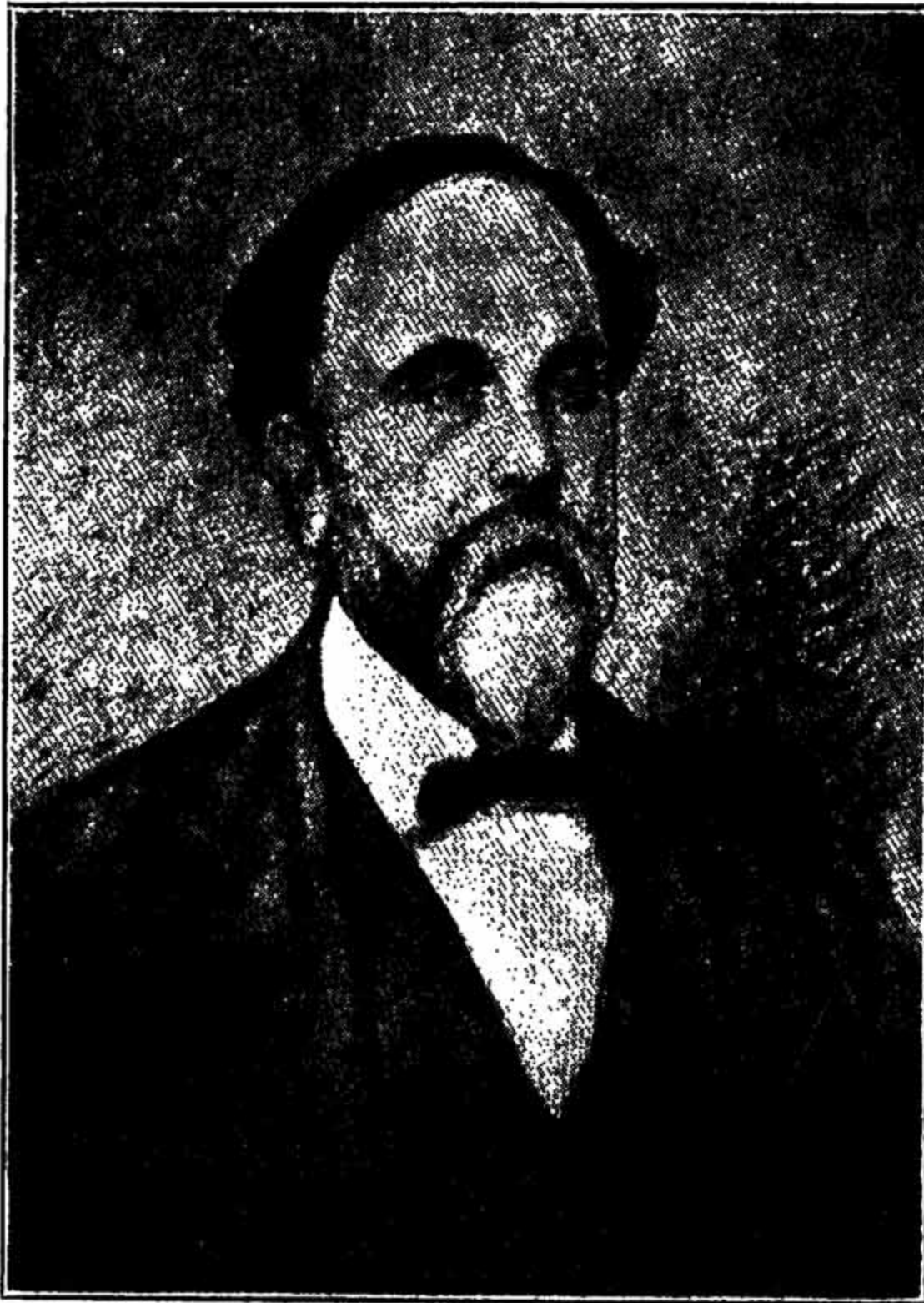

Ο ΜΑΒΙΛΗΣ

1) Εικόνα του Ε. Ίωαννίδη. 2) Με στολή Γαριβαλδινού.

EXCELSIOR !

Κρύο κρούσταλλο νερό τὰ ἡλιοφρυμένα
 Χείλια θ' ὀγράνη. Ἐβγενικὰ ἀνθρωπότη
 Θὰ τοὺς φιλέψη πλούσιο φαγοπότι,
 Κορμιά ἀπ' τὴν πλήθια χάρη ἀλαφρωμένα,
 Ἀγάλματα θεῶν ζωντανεμένα
 Θαῖγναντέψουν στὴ Νίμπρο ἐκεῖ τὴν πρώτη
 Τῆς λεφτεριάς ἀστραφτερὴ λαμπρότη,
 Τὰ στήθια θὰ χαροῦν τὰ πονεμένα.
 Καὶ ἀνηφοροῦν οἱ βλάμηδες λεβέντες
 Στ' ἀτέλειωτο φαράγγι ὅλο χαλίκι
 Μονοσκοῖνι μὲ γέλοια καὶ κουβέντες.
 Μὰ ἔχουν ποδάρια καὶ καρδιὲς τσελίκι.
 Μὰ τοὺς θεριέβει ἡ ἐλπίδα τοῦ θανάτου
 Μὲ τάγιασμένα διαφνοστέφανά του.

ΛΗΘΗ

Καλότυχοι οἱ νεκροὶ ποῦ λησμονᾶνε
 Τὴν πίκρια τῆς ζωῆς. Ὅντας βυθήση
 Ὁ ἥλιος καὶ τὸ σούρουπο ἀκλουθήση
 Μὴν τοὺς κλαῖς ὁ καὶνός σου ὅσος καὶ νᾶναι.
 Τέτοιαν ὥρα οἱ ψυχὲς διψοῦν καὶ πᾶνε
 Στῆς λησμονιάς τὴν κρουσταλλένια βρύση,
 Μὰ βοῦρκος τὸ νεράκι θὰ μαβρίση
 Ἄ στάξη γι' ἀφτὲς δάκρυ ὅθε ἀγαπᾶνε.
 Κι' ἂν πιοῦν θολὸ νερὸ ξαναθυμοῦνται,
 Διαβαίνοντας λειβάδια ἀπὸ ἀσφοδῆλι,
 Πόνους παλιούς ποῦ μέσα τους κοιμοῦνται.
 Ἄ δὲ μπορῆς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δεῖλι

Τοὺς ζωντανούς τὰ μάτια σου ἄς θρηνήσουν·
 Θέλουν, μὰ δὲ βολεῖ νὰ λησιονήσουν.

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ

« Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα πῶς μπῆκες ;
 Γυναῖκες διώχνει μιὰ συνήθεια ἀρχαία
 Ἐδῶθε ». « Ἐχω ἓνα ἀνίψι, τὸν Εὐκλέα,
 Τρία ἀδέρφια γιὸ πατέρα Ὀλυμπιονίκες·
 Νὰ μὲ ἀφίσετε πρέπει, Ἑλλανοδίκες,
 Καὶ ἐγὼ νὰ καμαρώσω μὲς τὰ ὥραϊα
 Κορμιά, πού γιὰ τὸ ἀγρίλι τοῦ Ἡρακλέα
 Παλαίβουν, θιαμαστὲς ψυχὲς ἀντρίκιες.
 Μὲ τὲς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμαι ὅμοια·
 Στὸν αἰῶνα τὸ σόϊ μου θὰ φαντάζῃ
 Μὲ τῆς ἀντριάς τὰ ἀμάραντα προνόμια.
 Μὲ μάλαμα γραμμένος τὸ δοξάζει
 Σὲ ἀστραφτερὸ κατεβατὸ μαρμάρου
 Ὕμνος χρυσὸς τοῦ ἀθάνατου Πινδάρου. »

ΜΟΥΧΡΩΜΑ

Φυσάει τ' ἀεράκι μὲ ἀνάλαφρη φόρα
 Καὶ τὲς τριανταφυλλιὲς ἀργὰ σαλέβει·
 Στὲς καρδιὲς καὶ στὴν πλάση βασιλέβει
 Ρόδινο σούρουπο, ὥρα μυροφόρα,
 Χρυσὴ θυμητικῶν ὀνείρων ὥρα
 Ποῦ ἡ ψυχὴ τὴ γαλήνη προμαντέβει,
 Τὴν αἰώνια γαλήνη, καὶ ἀγναντέβει
 Σὰ γιὰ στερνὴ φορὰ κάθε τῆς γνώρα